

Arrest

nr. 118 164 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 9 november 2012 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 3 mei 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.11.2012 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor: Verklaringen van derden. Deze hebben een gesolliciteerd karakter en volstaan niet als een afdoend bewijs. Foto's zonder datum. Deze worden volstaan niet als een bewijs van de relatie, die voldoet aan de hierboven omschreven normen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als een bewijs van inkomsten legt betrokkene een zelf opgestelde behoeftenanalyse voor. Deze kan niet op haar echtheid gecontroleerd worden en wordt daarom niet aanvaard als een bewijs van voldoende inkomsten.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis juncto 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52, §§ 3 en 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht ("audi et alteram partem")

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Eerste Middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en artikel 40bis juncto artikel 40ter Vreemdelingenwet juncto artikel 52, §§3 en 4 van het Vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981 en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiële motiveringsplicht en schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht (audi et alteram partem):

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 03.05.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(..)"

Artikel 40bis Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(..).""

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(..)

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Dat bijkomend artikel 52, §§ 3 en 4 van het Vreemdelingenbesluit als volgt luiden:

"[...] §3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel ont het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. [...]"

In casu is de bestreden beslissing van 3 mei 2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist,

pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat de voorgelegde stukken onvoldoende zouden zijn om een duurzame relatie aan te tonen;

- dat blijkbaar de Belgische partner van verzoekster niet over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" beschikt om te voorzien in het onderhoud van haarzelf en van haar partner (verzoeker);

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan een genomen worden dat aan deze voorwaarden is voldaan door verzoekster en haar Belgische partner.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster inzake de bewijzen die onvoldoende zouden zijn om een duurzame relatie aan te tonen en inzake bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij ernstig werden betwist.

Ten eerste moet melding gemaakt worden van hoe een dergelijke procedure zoals deze waarin verzoekster verwickeld is verloopt.

Verzoekster sloot - na een positieve woonstcontrole - een verklaring van wettelijke samenwoning met haar partner op datum van 01/10/2012;

Vervolgens diende ze op 09/11/2012 een aanvraag tot gezinshereniging in haar hoedanigheid van partner in een duurzame relatie middels een bijlage 19ter (zie procedure artikel 52 § 1 e.v. van het Vreemdelingenbesluit).

Op datum van 08/02/2013 bracht verzoekster - vergezeld van haar Belgische partner - ALLE van in de inventaris gevoegde stukken binnen bij het gemeentehuis. Het gemeentehuis Wellen (als orgaan van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel) heeft alle documenten in ontvangst genomen - zoals deze in de inventaris vermeld stonden - en maakte het dossier integraal over naar verwerende partij.

Indien de administratie van het gemeentebestuur te Wellen van oordeel zou zijn, dan één of meerdere stukken die op de inventaris vermeld staan of de wettelijk verplicht dienen te worden neergelegd ontbraken, geeft artikel 52 § 3 van het Vreemdelingenbesluit, aan de gemeentelijke administratie een beslissingsbevoegdheid om de aanvraag van verzoekster te weigeren en een bijlage 20 af te leveren.

In casu werden alle in de inventaris gevoegde stukken aan de gemeentelijke administratie overgemaakt die verondersteld wordt ALLE in de inventaris gevoegde stukken over te maken aan verwerende partij. Het gegeven dat "blijkbaar" bepaalde documenten niet zijn overgemaakt aan verwerende partij (inzonderheid de inkomstenbewijzen en andere stukken op basis waarvan de behoeften-analyse werd opgesteld), is dan te wijten aan de nalatigheid van de gemeente Wellen, waar verzoekster geen invloed op kan hebben. Ten aanzien van verzoekster kan men niet stellen dat "een aantal documenten" niet werden binnengebracht. Indien dit effectief zo zou zijn dan had de gemeentelijke administratie maar toepassing moeten maken van artikel 52 § 3 van het Vreemdelingenbesluit, wat in casu niet gebeurd is. De gemeentelijke administratie maakte echter het volledige dossier van verzoekster over aan verwerende partij en leverde geen bijlage 20 af. Bijgevolg met verondersteld worden dat alle in de inventaris gevoegde stukken effectief aanwezig waren en dat verwerende partij eigen er kennis van heeft kunnen nemen. Immers, de gemeentelijke administratie van Wellen dient in casu te worden aan zien al een orgaan van de centrale Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (lees: verwerende partij). Voor de goede orde heeft verzoekster in bijlage de neergelegde inventaris alsmede alle in de inventaris vermelde stukken gevoegd zodat Uw Raad hiervan kennis van kan nemen (stuk 2).

In de veronderstelling dat niet alle stukken werden overgemaakt aan verwerende partij en dat met andere woorden er documenten zijn - in casu de inkomstenbewijzen van de Belgische partner van verzoekster - die verzoekster niet zou hebben neergelegd, dan schend verwerende partij de bepalingen van artikel 52 §§ 3 en 4 van het Vreemdelingenbesluit.

Meer nog, verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij een bijlage 20 aflevert zonder bevel om het grondgebied te verlaten, daar artikel 52 § 4 in fine van het Vreemdelingenbesluit zeer klaar en duidelijk is in haar bewoordingen en stelt dat indien verwerende partij beslist het verblijf van een

vreemdeling te weigeren, zij dan een bijlage 20 afleveren met bevel om het grondgebied te verlaten. Ongeacht of verzoekster al dan niet nog een lopende "verblijfsaanvraag 9bis" heeft. Immers, artikel 52 § 4 in fine van het Vreemdelingenbesluit maakt op geen enkel moment het afleveren van een bijlage 20 van het al dan niet bestaan van een lopende "verblijfsaanvraag 9bis" om al dan niet over te gaan tót de al dan niet aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing is dan in strijd met de bepalingen van artikel 52 § 4 in fine van het Vreemdelingenbesluit.

Vervolgens kan gemeld worden dat wat de bewijzen van de relatie betreft, verzoekster verwijst naar de inventaris in bijlage (stuk 2), meer bepaald punten 1 t.e.m. 7 van de inventaris; Uit de daarin vermelde stukken, blijkt dat verzoekster en haar partner een relatie hebben van minstens 2 jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag van verzoekster middels de bijlage 19ter.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met een Nigeriaanse en een Belgische partner. Voor het overige verwijst verwerende partij naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zonder concreet in te gaan op de situatie van het gezin van verzoekster. Om te kunnen antwoorden op de vraag of het inkomen van de partner van verzoeker al dan niet voldoende is om te kunnen voorzien in de behoeften van het gezin, kon verwerende partij op een redelijke en zorgvuldige manier niet antwoorden daar op geen enkel ogenblik (alleszins blijkt dit niet met zoveel woorden uit de bestreden beslissing) een behoeftenanalyse werd gedaan in het geval van verzoekster.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat blijkbaar enkel de behoeften-analyse was overgemaakt door de gemeentelijke administratie en dat die analyse niet op haar echtheid kon worden beoordeeld. Met betrekking tot de overmaking en het al dan niet aanwezig zijn van de stukken relevant voor de procedure verwijst verzoekster naar de alinea hierboven inzake de uiteenzetting rond artikel 52 van et Vreemdelingenbesluit.

Uit de behoeften-analyse (stuk 2, punt 16) blijkt dat de partner van verzoekster over een inkomen beschikt van gemiddeld 1.393,76 euro. Dat dit inkomen een werkloosheidsuitkering betreft. Dat de partner van verzoekster elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hij werkbereid en actief op zoek is naar een tewerkstelling, zodat kan gesteld worden dat de partner van verzoekster - rekening houden met de behoeften-analyse - voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Uit de vreemdelingen-wetgeving {cf. artikel 40ter Vreemdelingenwet}, wordt met geen woord gerept over wat juist dit "actief zoekgedrag naar werk" inhoud. Hier speelt de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, doch in de aanvraag tot verblijf (lees: bijlage 19ter dd. 09/11/2012) werd aan verzoekster op geen enkel moment gevraagd om stukken inzake "actief zoekgedrag naar werk voor te leggen m het geval zijn partner (lees: referentiepersoon) een werkloosheidsuitkering zou ontvangen Dit is een zo belangrijk gegeven, dat de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel de gemeenten/steden (als orgaan van de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel) de plicht oplegt de rechtsonderhorigen deftig te informeren wat ze al dan niet en binnen welke termijn moet worden binnengebracht. In casu is de administratie van de gemeente Wellen als orgaan van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (lees: verwerende partij) in deze informatieverplichting tekort geschoten. Alleszins blijkt deze informatie niet uit de aanvraag die meer helderheid zou moeten brengen, met name de bijlage 19ter dd. 09/11/2012. In de bijlage 19ter van 09/11/2013 werd met geen woord gerept over de binnen te brengen documenten ingeval de referentiepersoon (lees: partner van verzoekster) een werkloosheidsuitkering zou ontvangen.

Het gegeven dat men het verblijf van verzoekster weigert om reden dat de bestaansmiddelen (of eerder het gebrek aan informatie (lees: stukken)) van verzoeksters partner niet voldoende zouden zijn zonder een in concreto-beoordeling van verzoeksters situatie is immers in strijd met wat de Raad van State in zijn advies van 04/04/2011 stelde (Advies R.v.St, n° 49 356/4, DOC, 0443/015):

(..)

In het voornoemde arrest Chakroun ti Mintster van Buitenlandse Zaken van 20 maart 2010 heeft het Hof van Justitie immers de criteria moeten onderzoeken die Nederland had ingevoerd om het voorhanden zijn van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten aan te tonen. Het heeft toen inzonderheid het volgende geoordeeld:

"..,"

De voorgestelde bepaling die een wetbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Het voorgestelde artikel 10, § S, kan al een worden aan- genomen indien het grondig wordt herzien, Hoewel het advies van de Raad van State handelt over artikel 10 van de Vreemdelingenwet, is de redenering van de Raad van State mutatis muta.nd.is tevens van toepassing in het kader van artikel 40^5 juncto 40ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op voormeld advies en op het gegeven dat verwerende partij op geen ogenblik is overgegaan tot de beoordeling van de concrete situatie van

verzoekster, is er tekort geschoten aan de in het middel bepaalde wettelijke bepalingen. Er is geen concrete behoeften-analyse geweest in casu. Meer nog, verwerende partij laat na een behoeften-analyse te doen. De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen. Verzoekers partner beschikt immers over voldoende bestaansmiddelen, die stabiel en regelmatig zijn. Minstens toont hij aan dat hij actief op zoek is naar werk. Verwerende partij heeft over een behoeftanalyse met geen woord gerept (buiten het feit dat de analyse er wel is) en heeft ook geen enkele moeite gedaan om bijkomende recente relevante stukken (bv recente stukken van verzoeksters partner of de loonbrieven van verzoekster zelf) op te vragen van verzoekster of diens partner of gebeurlijk aan de gemeentelijke administratie van Wellen zelf.

Een dergelijke manier van handelen is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet spreekt enkel van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Gelet op de concrete situatie van dit dossier, was het minstens gepast om verzoekster de kans te geven bijkomende stukken binnen te brengen ten einde een duidelijk financieel beeld te geven aan verwerende partij, zodat deze laatste een behoeften-analyse kan voeren. Deze modus operandi van verwerende partij is niet ernstig te noemen. Minstens had verwerende partij verzoekster bijkomende stukken moeten vragen om een behoeften-analyse te kunnen uitvoeren. Wat er ook van zij, zijn er — in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert — voldoende, toereikende en stabiele bestaansmiddelen voorhanden.

De modus operandi van verwerende partij laat te wensen over.

Bijkomend wenst verzoekster te stellen dat haar vertrouwen in de administraties geschonden is en dat hij — in weerwil van de bestreden beslissing — door de administratie van de Vreemdelingendienst van de gemeente Wellen op geen enkel ogenblik werd uitgenodigd om zich een bijlage 20 te zien betekenen omdat essentiële stukken zouden ontbreken. In dit geval betekent het dat zij - als rechtsonderhorige - mocht vertrouwen op het gegeven dat alles in orde was, daar haar geen enkele andere beslissing werd betekend.

Immers, door de stukken van verzoekster te aanvaarden, erkend de gemeentelijke administratie dat ALLE in de inventaris vermelde stukken werd overhandigd. Het feit dat de gemeente Wellen nalatig is geweest in het betekenen van de weigeringsbeslissing conform artikel 52 § 3 van het Vreemdelingenbesluit kan niet in de voeten geschoven worden van verzoekster.

Immers, verzoekster mocht er immers op vertrouwen dat alles in orde was. Door anders te handelen — met name doordat de gemeente Wellen (als orgaan van DVZ Brussel) alle documenten aan verwerende partij overmaakte, zonder de aflevering van een bijlage 20 en de intrekking van het Attest van Immatriculatie, heeft verwerende partij het vertrouwen beschaamt die rechtmatig bij verzoekster was ontstaan. Verzoekster kan nu dus van niks meer zeker zijn. Haar vertrouwen in de administraties is zoek.

De genomen bestreden beslissing is niet ernstig.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 9 november 2012 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, en dit in functie van haar Belgische partner met wie stelt een duurzame relatie te hebben. In dat geval is conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van toepassing, meer specifiek artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, dat luidt:

“§2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

(..)

§4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

(..)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt nog:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(..)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(..)”

2.4. Zoals verzoekende partij in het verzoekschrift zelf aangeeft kan de bestreden beslissing opgedeeld worden in twee motieven:

- enerzijds heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij een duurzame relatie in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft,
- anderzijds heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat haar partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.5. Bij lezing van het verzoekschrift stelt de Raad vast dat verzoekende partij haar betoog grotendeels richt tegen de motivering van de bestreden beslissing dat zij niet heeft aangetoond dat haar partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dergelijk betoog kan evenwel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Immers wijst de Raad erop dat de voorwaarden zoals opgesomd in artikel 40bis juncto artikel 40ter cumulatieve voorwaarden zijn, in die zin dat wanneer niet voldaan is aan één van de voorwaarden, dit voldoende is om over te gaan tot de weigering van de verblijfsaanvraag.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste twee jaar met haar partner zoals vereist door artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Zij motiveert verder: *“Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Betrokkene legt volgende bewijzen voor. Verklaringen van derden. Deze hebben een gesolliciteerd karakter en volstaan niet als een afdoend bewijs. De foto’s zijn voorzien van verschillende data (2010-2011-2012) maar deze kunnen op zich niet aanvaard worden als een doorslaggevend bewijs voor de duurzame relatie, die aan de hierboven omschreven voorwaarden voldoet;”*

Dit betreft een determinerend motief in de zin dat het de bestreden beslissing op afdoende wijze kan schragen. Tegen dit motief brengt verzoekende partij slechts het volgende in: *“Vervolgens kan gemeld worden dat wat de bewijzen van de relatie betreft, verzoekster verwijst naar de inventaris in bijlage (stuk 2), meer bepaald punten 1 t.e.m. 7 van de inventaris; Uit de daarin vermelde stukken, blijkt dat verzoekster en haar partner een relatie hebben van minstens 2 jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag van verzoekster middels de bijlage 19ter.”*

Door evenwel opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk het bestaan van een duurzame relatie in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond, zonder de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande in concreto te betwisten, slaagt de verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Immers blijkt inderdaad dat verzoekende partij verklaringen van derden heeft voorgelegd. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat deze stukken niet volstaan nu zij een gesolliciteerd karakter hebben. Dergelijke stukken worden immers op vraag van de verzoekende partij opgesteld ter staving van haar aanvraag. Zij kunnen niet op hun waarachtigheid worden getoetst. De Raad ziet voorts niet in hoe de voorgelegde foto’s kunnen aantonen dat verzoekende partij en haar partner voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen, zodat ook hier het oordeel van de verwerende partij niet als kennelijk onredelijk voorkomt.

Nu de verzoekende partij er niet in slaagt dit determinerend motief te weerleggen, toont zij de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aan. Het overige betoog, gericht tegen het tweede motief inzake de bestaansmiddelen van haar partner, is immers gericht tegen een overtollig motief. De eventuele gegrondheid van kritiek gericht tegen overtollige motivering kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij nog stelt niet te begrijpen waarom geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, wijst de Raad erop dat artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk bepaalt dat de verwerende partij “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert, wat geenszins wijst op een verplichting van de verwerende partij om dit af te leveren. De kritiek van verzoekende partij is bovendien niet dienstig nu de Raad niet ziet welk belang de verzoekende partij heeft aan te voeren dat ten opzichte van haar geen negatieve beslissing werd genomen, met name een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feiten-vinding, hetgeen in casu gebeurd is.

2.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.8. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekende partij toont in casu met haar kritiek gericht tegen het motief inzake het ontbreken van het bewijs van een duurzame relatie geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan. Hetzelfde kan gesteld worden wat betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel.

2.9. Zoals voorts blijkt heeft verzoekende partij de gelegenheid gehad om naar aanleiding van haar aanvraag alle stukken over te maken die zij dienstig achtte ter staving van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

2.10. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt als volgt:

"Tweede Middel: Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn gezin hebben.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoekster de Nigeriaanse nationaliteit heeft.

Dat verzoekster met haar partner op 1 oktober 2012 wettelijk gaan samenwonen is.

Dat verzoekster met diens gezin een duurzame en hechte relatie heeft en dat deze relatie ruim 2 jaar duurt en nog steeds verder duurt.

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat zij allemaal onder één en hetzelfde dat samenleven.

Dat verzoekster en diens partner samen een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd. Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin van verzoekster.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en diens partner. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.”

2.12. Naast de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dus niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing een scheiding zou teweeg brengen tussen verzoekende partij en haar partner, wijst de Raad op hetgeen volgt:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.12.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.12.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

2.12.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.12.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.12.5. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.12.6. Verzoekende partij betoogt dat zij sinds oktober 2012 wettelijk samenwoont met haar partner met wie zij reeds gedurende twee jaar een hechte relatie heeft. Zij stelt dat het onmogelijk is in haar land een familieleven te leiden nu haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

2.12.7. Aangezien verzoekende partij nooit tot verblijf werd gemachtigd betreft het in casu een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven.

2.12.8. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij herhaalt slechts dat de bestreden beslissing haar zou scheiden van haar partner en dat het centrum van haar belangen in België is gelegen, doch toont met dergelijk summier en weinig

concreet betoog niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de personen met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

2.13. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER